Traian Bădulescu
Oraşul meu, stăpânul meu

Angel era nelinistita. Incepand de ieri, era tratata ca un "paria" de catre toti supraveghetorii de ordine. Aproape nimeni nu o mai lua in seama. Cladirile o respingeau. Viata ei capatase o intorsatura care avea sa dispara doar o data cu moartea fizica. Atunci cand avea sa renasca in Orasul de sus. "Invata sa fii prietenos cu toata infrastructura urbana. Numai asa te vei putea adapta in societate", spunea, sau, mai degraba poruncea regula de aur a Orasului. Ea nu isi amintea sa o fi incalcat vreodata, dar acum, suporta consecintele unei abateri fictive. Nici o cladire nu ii mai permitea sa treaca de usa de la intrare. Nici macar propria ei locuinta. Afara era o canicula insuportabila si ea devenise, peste noapte, un "homeless legal". Asta, desi avea un apartament situat intr-o zona aproape centrala, care beneficia de aer conditionat si de tot tacamul aferent. Dimineata, aflase ca nu mai avea serviciu. Cladirea unde lucra, patronul pentru care muncea de peste zece ani, ii zavorase portile. Doar atat. In rest, nimeni nu o anuntase nimic. Ceilalti colegi treceau pragul institutiei, privind-o usor compatimitor. Ei credeau ca incalcase Legea. Dar, nu era adevarat. Nu facuse nimic. Nimic rau... Nimic bun...

Acum, toate usile ii erau blocate, de parca ar fi fost o conspiratie a cladirilor din oras. Nu avea cum sa patrunda prin alt loc. Se zice ca, in vremuri de mult apuse, existau deschizaturi la fiecare nivel, care permiteau omului sa intrevada lumina soarelui. Se numeau "ferestre". O posibila solutie salvatoare era aceea de a parasi cartierul. Insa, celelalte districte reprezentau pentru Angel taramuri exotice, in care, alta data, nu ar fi avut curajul de a se aventura pentru nimic in lume. Acum, trebuia sa fie atenta si la gurile de canal, care, deabia asteptau sa capete o noua victima. Toata infrastructura cartierului ii era ostila. Parca si caldaramul se incingea mai mult sub pasii ei. Simtea cum sandalele i se contopesc cu asfaltul. Incerca, zadarnic, sa atinga din ce in ce mai putin solul. Dar, nu era pasare. Si nici nu si-ar fi dorit asa ceva.

Orice s-ar fi intamplat, tot mai bine era in oras. Viata in afara lui, sau chiar deasupra miilor de stapani-zgarie nori, ar fi fost, de buna seama, o moarte lenta. Caci, in afara orasului se afla Infernul, nu? O stie orice copil de gradinita. Inca un pas, inca un canal evitat... Avea sa mai dureze mult timp asa?

-Si "paria", si pe ciclu? Nasol, nu? Vezi sa nu inrosesti asfaltul scump al orasului protector...

O voce de barbat, persiflanta. Asta-i mai trebuia acum... Singura si pe cale de a fi violata.

-Du-te dracului!... raspunse ea, si-si continua drumul, incercand sa para a nu-l lua in seama pe cel care o abordase. Dar, nu juca bine teatru. Barbatul intuia ca, aproape isi daduse drumul in pantaloni.

-M-am dus de mult la dracu'. Pun pariu ca, fara mine, pana maine nici oasele nu o sa-ti mai ramana pe asfaltul preamaritului... oras.

Tipul insista. Ea incepu sa alerge, dar, dupa o ezitare, se opri.

-Fata desteapta. Cu mine, mai ai sanse de supravietuire, cel putin cateva luni. Iti dau in scris, daca vrei.

Niciodata nu ii placusera nebunii. Acum, insa, avea nevoie de cineva care sa o insoteasca. Ura singuratatea. Acel necunoscut o speria mai putin decat o posibila moarte. Orice femeie ar fi preferat un barbat necunoscutului. Cat de porc ar fi fost acel mascul.

Deabia acum intoarse capul. Brunet, inalt, cu o fata care inspira stapanire de sine.

Nicidecum o bestie. Nu arata deloc rau. In alta conjunctura, poate ca ar fi reprezentat barbatul ideal. Dar, nu acum, cand amandoi erau "paria".

-Ce propui, ca tot ai reusit sa-mi capeti increderea?, intreba Angel, sperand sa auda o solutie salvatoare. Ce isi dorea mai mult pe lumea asta era sa-si convinga locuinta sa o primeasca inapoi. Se nascuse dependenta de cladirile-stapan, ca orice om obisnuit.

-Eu?... Nu propun absolut nimic, scumpo. Decat sa incercam, impreuna, sa descoperim un loc mai bun.

-Un loc mai bun? Unde? In afara orasului?

Slogane din astea mai auzise ea de la cativa prozeliti ai diavolului, care militau pentru o asa zisa evadare. Dar, cei care urlau idei de un asemenea calibru, se zice ca disparea imediat, inghititi sau devorati de cladiri.

Angel realiza ca interlocutorul ei nu s-ar fi gandit la o asemenea solutie, nici macar in gluma. Dincolo de zidurile localitatii se aflau doar intinderi nesfarsite de iarba sau denivelari ale solului, care atingeau uneori, multi kilometri in inaltime. Semanau cu stapanii - inalti, dominatori. Numai ca, aveau forme neregulate. Legendele spuneau ca ar fi zei ai raului, dar, cine putea sa bage mana in foc pentru asta... Nimeni nu mai iesise de sub protectia stapanilor de beton, de sute, sau, poate, de mii de

ani. Cu toate relele pe care le oferea, orasul era singurul loc unde un om putea sa traiasca.

-In afara orasului?, repeta Angel.

-Par nebun, nu? Dupa cate stiu, si dincolo de ziduri e aer respirabil.

Pe femeie o cuprinse un fior...

-Stii ca nu esti in toate mintile... aaa...

-David ma cheama. Barbatul ii intinse o mana zdravana.

Chiar. Nici macar nu facusera cunostinta. Baigui la randul ei numele, nefiind sigura ca ajunse pana la urechile lui David.

-Haide, Angel (hmm... avea ureche buna, gagiul). Nu trebuie sa mai pierdem timpul! David o trase violent de mana. Traversau in nestire, strada dupa strada, ocolind gurile de canal, tinandu-se cat mai departe de inaltimile amenintatoare ale stapanilor. Erau "paria" si cladirile isi puteau permite orice. De la a fi indiferente fata de ei, pana la a-i ucide. Si stapanii au toane.

Mai, mai ca era sa-i loveasca din plin un batran disperat, care alerga cu o viteza demna de un atlet in floarea varstei. Aproape ca avea ochii iesiti din orbite, din cauza spaimei si ororii.

-Un "paria" care i-a suparat rau, rau de tot pe stapani. Sa fugim si noi, sopti ingrozita Angel.

Din spate auzira un urlet deznadajduit. Intoarsera privirile. Cladirile de pe strada pe care gonea batranul se apropiau din ce in ce mai mult de el. Artera se ingusta din clipa in clipa. Deja, intre blocurile de pe o parte si cealalta a strazii era o distanta mai mica de un metru. Victima mai avea de parcurs, insa, mult din strada, pentru a scapa din inclestare. Disperat, mosul nu stia cum sa iasa din stransoare. Stapanii il prinsera intre umeri, ca intr-o menghina. Urletele batranului se intetira. Apoi, se auzi ceva care semana mai mult cu un scancet de copil. Peretii se umplura de sange, carne, oase, bucati de creier. Angel intoarse capul, scarbita.

-Sa nu faci asta, Angel! Nu te feri! Priveste, ei sunt stapanii. Se hranesc cu sangele nostru. Nu-ti vine sa-i arunci in aer? Pe toti?

-David, cum poti sa spui asta? Ei sunt creatorii... Nu au moarte.

Creatori... Petele de sange se imprimasera pe orbitele lui Angel.

-Distrugatori, asta sunt, urla David.

Pe barbat il cuprinse o criza de isterie. Se napusti spre peretele unei cladiri, si incepu sa-l loveasca cu pumnii.

-Te urasc, beton imputit!

-David, te implor!

Femeia era disperata.

-Iertati-l, este nervos si depresiv. Nu-l luati in seama... Nu stie ce face.

Angel implora cladirilor clementa pentru David, care, scoase un briceag si incepu sa zgarie un perete de marmura. Dupa cateva secunde, se prabusi, electrocutat. Stapanul se razbunase. Cladirile observau totul, dar reactionau ciudat si intotdeauna altfel...

* * *

De cateva ore bune, Angel statea la capataiul lui, rugandu-se sa se petreaca o minune. Nu trebuia sa moara, era singura ei scapare. Acum, avea o incredere nebuneasca in acel barbat.

"Orasul l-a facut pe om, pentru a fi slujit si respectat de cineva. Omul este cel care ii admira si ii preaslaveste maretia", spuneau vechile precepte urbane. "Cladirile sunt stapanii omului. Care, se arata adeseori drept o fiinta meschina si nerecunoscatoare. Caci, au fost vremuri cand acesta a incercat sa-si distruga stapanii. De atunci, au intrat in vigoare Legile Urbane. Orasul il apara pe om. In schimb, omul trebuie sa ii acorde supunere deplina. Orice lipsa de respect la adresa unei cladiri impune pedeapsa maxima. Vinovatul este declarat <<paria>> si nu mai are dreptul de a fi adapostit sub un Tavan Protector".

Legile Orasului ii rasunau in minte, in timp ce ii aplica o compresa rece lui David. Acum realiza cat de absurde erau. Pentru ca, ea nu facuse nimic, si... Dar, altceva mai bun nu isi putea inchipui.

"Un om trebuie sa se poarte cu finete, tact si respect, cu orice element al unei cladiri". Legea numarul unu.

Usa trantita de curent... Respect, finete...

Asta era. Acum realiza de ce fusese declarata "paria". Cladirea fusese lipsita de suflet atunci cand o pedepsise. De parca ar fi fost un robot, pentru care conta numai efectul, fara sa analizeze cauza. Cladirea fusese "deranjata" de o usa trantita.

In timp ce-i mangaia fruntea lui David, Angel se ruga. Pentru viata barbatului, la care tinea din ce in ce mai mult. Se ruga... Dar, nu mai stia cui... Stapanii nu mai meritau asta, desi ei erau creatorii. Trebuia sa existe cineva care sa o auda. Poate, cei asemanatori stapanilor, fantasmele de dincolo de ziduri. Poate, soarta. Intr-un tarziu, acel "ceva" indefinit ii asculta dorinta. David deschise ochii.

-Trebuie sa evadam...

Nici nu isi revenise bine. Dorinta de a scapa era, insa, din ce in ce mai mare.

David se ridica nesigur, in picioare.

-Nu am avut prea multi volti in mine. Nu cred ca a dorit sa ma suprime. Mergem la salasul meu. Am ceva acolo.

Salas?

Angel era coplesita de taria barbatului. Nici tanguieli, nici gemete... Totusi, David era foarte ciudat. Facea lucruri de neexplicat. Nu departe de acolo, ajunsera intr-un mic parculet, situat la o distanta mare fata de orice cladire.

-Uite... Acolo stau, de cand sunt "paria".

David ii arata un copac. Arborele avea o scorbura mare cat toate zilele.

Angel privi, scarbita.

-Locuiesti intr-un... pom? Te adapostesti in ceva viu, natural? Nu-ti dai seama ca incalci Legea numarul 4?

-Ma pis pe ea!, urla David, intr-un acces de furie. Chiar trebuie sa crezi toate balivernele alea? Uita-le. Las' ca iesim noi, si te vei convinge...

-De ce sa ma conving?, intreba femeia, nesigura.

-O sa vezi. Toate la timpul lor. Acum, asteapta-ma putin.

Nici David nu parea foarte convins de ce spune.

Barbatul intra in scorbura, fara prea mari chinuri. Angel se stramba de scarba.

-Fii pe faza. Tine!.

Angel deabia reusi sa perceapa glasul infundat al lui Dave. Care, in clipa urmatoare ii arunca o panza imensa in brate. Apoi, din scorbura se auzira cateva zgomote metalice. Transpirat, barbatul iesi cu cateva bare de otel in mana si cu cateva franghii.

-Uite! Asta e! Salvarea!

Femeia incepea sa creada ca David a innebunit, in urma socului electric.

-Repede! Catre centru...

Barbatul inghesui panzele si barele metalice intr-un sac imens.

-Dave! Ce cautam in centru... Nu-ti dai seama?

-Taci, gura sparta de muiere! Daca vrei sa scapi, urmeaza-ma!

Barbatul devenise extrem de nervos. Asa ca, femeia il urma. Desi, pentru un "paria", drumul catre downtown era o experienta foarte neplacuta. Ocolira cateva guri de canal. Una era aproape sa-i inghita

piciorul lui David. Tot ce intra in blestematul orificiu din trotuar se dezintegra in cateva clipe. Pe fiecare strada, de sus, de pe cladiri, se desprindeau bile mari de otel.

Tintele, negresit, erau ei. Asfaltul se incingea din ce in ce mai mult, desi isi infasurasera incaltarile cu multa panza. Aproape de punctul terminus - kilometrul 0 al orasului, care adapostea Marele Stapan, o bila sterse putin sacul pe care David il cara in spate. Din fericire, se putea mult mai rau.

-Am ajuns.Uite!

David arata catre o cladire gigantica.

-Marele Stapan... sopti Angel, inspaimantata. Ce cautam aici?

-Il vom urca...

Angel ramase traznita. Nu vroia sa creada ca este adevarat ceea ce se intampla. Ar fi dorit sa se trezeasca din lungul cosmar care o punea, poate, la incercare. Marele Stapan era o cladire monstruoasa, cu o inaltime de peste un kilometru.

-Crezi ca ne va permite sa intram inauntru? Noi, care nu mai avem acces nici in cea mai amarata cladire?

-M-am exprimat gresit. Il vom escalada!

David isi lega sacul in spate, cu cateva franghii.

-Eu merg inainte. Tu, te vei prinde de mine.

Angel, ca hipnotizata, se lega cu o sfoara groasa de corpul solid al barbatului. David arunca franghia cu capat magnetic, care se prinse de o bara metalica. Incepura catararea. Nu mai puteau da inapoi.

-Cum ti-a venit ideea asta traznita?, intreba Angel, in timp ce se aflau deja la vreo zece metri deasupra solului. Nu ne electrocuteaza?

-Stai linistita. Totul e sa nu ne apropiem de ziduri. Franghia e izolata. Iar stapanii, stii, au reactii ciudate. S-ar putea sa nu patim nimic. Practic catararea pe stapani de ani de zile, de cand sunt "paria". Eram poreclit, candva, "cuceritorul". Sunt singurul "paria" care a sfidat orasul, singurul "paria" care a putut sa priveasca de la inaltime, de pe cei mai importanti stapani. Din pacate, acum, nu mai are cine sa-mi strige porecla asa. Toti ceilalti au fost ucisi de cladiri. Cu putin noroc, asta va fi incercarea finala.

Urcara fara intrerupere vreo doua sute de metri. Se odihnira putin pe un pervaz, dupa ce se convinsera ca, dincolo de zidul blindat, nu se afla nimeni.

Rand pe rand, depaseau inaltimile cladirilor din jur. Cu cat lasau in urma acoperisul sau varful unui bloc, cu atat se simteau mai eliberati. La

cinci sute de metri, puteau vedea panorama intregului oras. Departe, in zare, Angel deslusi siluete inalte si neregulate, care se pierdeau in nori.

-Ce e acolo, Dave?

-Stapanii de afara... Ei sunt mult mai buni. O sa ajungem acolo, iti promit.

O deschizatura aparu brusc din zidul care parea compact, izbind-o pe Angel in moalele capului. Femeia se dezechilibra, iar mainile ii alunecara. Noroc cu franghia care o lega de David.

Ceea ce se intampla era de neconceput. Cladirile nu mai aveau ferestre de foarte multi ani. Omului nu ii era permis sa priveasca de la inaltime.

Din deschizatura isi facu aparitia o batranica scheletica si aproape stravezie.

-Dau alarma, nenorocitilor... Oameni rai si needucati...

Dave nu o lua in seama pe cotoroanta. Ceea ce se intampla era, oricum, un semn rau, o aparitie de cosmar. O trase pe Angel, care reusi sa-si restabileasca echilibrul.

-Acum dau alarma!...

Baba urla isteric la ei. Dave o lovi cu pumnii in moalele capului, iar femeia disparu dupa fereastra. Cine stie, poate chiar dadea alarma.

Daca erau prinsi, nu mai aveau scapare. Nu ii incanta ideea de a ajunge in Orasul de sus, dincolo de nori. Nimeni nu se intorsese de acolo. Ajunsera pe terasa. Privelistea era fascinanta. Se aflau deasupra tuturor, ei si Marele Stapan. Nimeni nu mai ajunsese pana aici. Era acoperisul lumii. David desfacu sacul, sub privirile mirate ale lui Angel, care nu stia ce va urma. Asambla barele, care formau un triunghi cu baza foarte mare.

-Hai, ajuta-ma sa pun panza! Repede, pana nu ne pregateste stapanul vreo surpriza.

Cei doi prinsera panza de fiarele ruginite, dar inca rezistente.

-Ha, ha! Vom fi pasari... Vom scuipa pe stapani, si nimeni nu ne va face nimic. David era in extaz. Se prinsera de barele deltaplanului.

-Vezi, Angel? Avem exact doua locuri. De parca te-as fi asteptat. In urmatoarele clipe, pluteau deasupra orasului. Erau primii oameni care isi priveau stapanii de la inaltime. Nimic nu le putea opune rezistenta.

Angel fu cuprinsa de greata, datorita inaltimii. Ura ceea ce facea. Risca mult si, pe deasupra, zbura. Dar, evadarea cerea sacrificii. Poate ca noii stapani aveau sa fie mai buni. Poate.

* * *

Aterizara in apropierea stapanilor de afara. Se aflau in mijlocul unui imens palc de copaci, cum nu mai vazusera in oras. Aerul era suparator de rece si le intepa plamanii. Nu se simteau prea bine. Erau ametiti, iar creierul parca le fusese invaluit in fum. Dinspre stapanii de afara, auzira cativa pasi. Probabil ca ii mirosisera diavolii. Se aflau in necunoscut si totul era posibil.

Nu mica le fu mirarea cand fura intampinati de umanoizi, in carne si oase, care vorbeau aceeasi limba.

-La naiba, sa nu spuneti ca veniti din oras...

Erau foarte inalti si aveau un ten inchis, ca si cum ar fi fost expusi la soare mult timp. Vocea lor era rara si suparator de puternica.

Aveau un dialect arhaic, dar puteau fi intelesi.

-De acolo sosim, confirma Dave. Mai precis, de acolo am evadat... Dar voi... Voi sunteti oameni?

Interlocutorii lor izbucnira in ras.

-Asta ne intrebam si noi. Sunteti cam pirpirii, dar... Noi stiam ca intre zidurile orasului nu mai traiesc oameni... De cand cladirile au capatat inteligenta, am fugit. Dar asta s-a intamplat de mult, mult timp...Veniti cu noi...

"Cladirile au capatat inteligenta. De parca nu ar fi avut-o intotdeauna". Cei doi evadati nu mai intelegeau nimic.

Ajunsera intr-un sat mic, la poalele noilor stapani.

David arata catre inaltimi.

-Ei... Ei o sa ne conduca acum. Ei sunt stapanii vostri, nu?

Unul din barbatii din afara orasului izbucni in ras.

-Ei, drace. Ce v-au facut? Cum sa ne conduca niste munti?

Nu se puteau intelege cu bastinasii. Ceea ce spuneau ei era de neconceput. Deja, percepeau lentoarea care caracteriza aceste locuri. Nu era iadul, dar, nici bine nu se simteau.

Dinspre o campie mica, inconjurata de copaci, auzira cateva zgomote metalice.

-Daca vreti, veti locui acolo. Azi o termina. Cred ca aveti multe de povestit.

Dave se stramba, catre Angel.

"Ce sa termine?"

Fura condusi catre acel spatiu, numit de localnici, poiana. Acolo, cativa barbati solizi construiau ceva, din lemn. David si Angel se intrebau ce insemnau cele cateva lemne masive, puse unul peste altul.

Intr-un tarziu, realizara. Era o casa. Acei barbati O CONSTRUIAU.

David si Angel ramasera socati. Era o casa care nu se compara cu imensele blocuri din oras. Dar... era creata de oameni. Toate reperele le erau date peste cap. Clar, nu puteau sa inteleaga noua lume. Creatorii erau, de fapt, creati de oameni. O luara la fuga, catre marginea padurii. Orasul era, totusi, lumea lor.

Septembrie 1998